

בצאוי אקראג

הפעם נדבר על מלחמת השגרירים. נושא חשוב. **אילו שגרירים:**

בברכת "מחיה מתים", יש גם "סומך נופלים, רופא חולים ומתיר אסורים". חשבת פעם איך הם קשורים לברכה הזו? הם שגרירים של המוות. כסעיף של החייאת המתים, כח הגבורה של מעלה גם מחזק ומגביר את המציאות על חולשות וחסרונות קטנים יותר: כישלונות, מחלות, כבלים שונים שאוזקים אותנו...

למה הם שגרירים של המוות?

יש עולם של חיים, שמקושר לאלוקים חיים, ויש עולם של מוות, שמנותק מה' (זוכר איך הגיע המוות לאזרנו? על ידי עבירה על ציווי ה' לאנושות...). ויש את העולם שלנו, שיש בו שגרירים רבים של שני העולמות הללו, ויש בו גם הרבה מאוד דברים נייטרליים, שכחלק ממלחמת העולמות, כל צד רוצה להרחיב את אלומות האור (או מעגלי החושך) שלו גם אליהם באמצעות השגרירים שלו.

מה יש בעולמות האלה? ומי השגרירים שלהם?

עולם החיים במהותו הוא קישור לה', ובו נמצא כל מה שקורה כשמחוברים למקור השפע: שמחה, שפע, עוצמה, שלום, מוסר, ביטחון, שכלולים, ריאות ירוקות, בריאות גוף ונפש ועוד.

ועולם המוות כולל כל מה שנובע מניתוק מה'?

נכון. ואם כל השפע נמצא בעולם של ה', מקור השפע, אז בעולם המנותק מה', נמצא כל מה שהפוך, כל החסרונות: מחלות, מלחמות, עצלות, שחיתות, רעב, חוסר יציבות, חולשה (פיזית ומוסרית).

אה, וכשהדברים הללו והללו מופיעים פה בעולם הם כאילו מייצגים את עולם החיים ועולם המוות.

כן, ובידינו להחליט למי אנחנו נותנים יותר מנדטים בעולם שלנו, מי יופיע פה יותר, למי אנחנו נותנים את השליטה.

אוקי. ומהם הדברים הנייטרלים שבעולם שלנו?

כל הדבר החומריים שסביבך: אוכל, מטוסים, מחשב, בגדים... המאבק הוא איך נשתמש בהם. אם נשתמש בהם בצורה נכונה - למשל: נאכל מאכלים שמתאימים לגוף שלנו בצורה שמתאימה לגוף שלנו, ועם האנרגיה שהגוף שלנו יפיק מהם נעשה מעשים שמתאימים לנשמה שלנו (שהיא אחד השגרירים המרכזיים של עולם החיים) - המאכלים האלה בהחלט חלק מעולם החיים.

ואם ה' סומך נופלים וכל זה, אז בעצם גם הוא פועל להתאים את העולם שלנו לעולם החיים, לא רק אנחנו?

ודאי. ה' מניע פה תהליכים כל הזמן! אבל זה לא סותר כהוא זה את 100% ההשתדלות שלנו לעשות את התפקיד האדיר שהוטל עלינו. הוא "התגבר" על רצונו שיהיה פה עולם מושלם, ולא עשה הכל לבד צ'יק-צ'ק. ה' השאיר לנו כר עבודה רחב מאוד, שגם אנו נפעל, נכריע במלחמת השגרירים, נגדל ונתפתח.

קורא קבוע

ל סולת פאנז

בלי נחושים! יהיה טוב!

העניד נסתר מהעין. מכאן יש כמה דרכים...

בפרשה משה אומר: "לא ימצא בך... קוסם קסמים, מעונו ומנחש ומכשף, וחבר חבר ושואל אוב וידעני ודורש אל המתים".

למה בני אדם מנחשים, שואלים אוב, דורשים למתים? מה כוח המשיכה של ידיעת העתיד?

קודם כל, זה מסקרן. מעניין לדעת מה יהיה. בנוסף, זה גם מאוד שימושי. אם אתה יודע מראש מה הולך לקרות, אתה יכול להיערך בהתאם, או לפתור בעיות עוד לפני שצצו.

אבל יותר עמוק, לדעת מה יהיה - זה מרגיע. העובדה שהעתיד לא צפוי, מערערת משהו בתחושת היציבות והביטחון שלנו. הערפל שצועדים לתוכו לא עושה את הקרקע תחתנו ליותר מוצקה. אותה הדרך, באור או בחושך - זה לא אותו דבר. גם אם הדרך מוכרת, בחושך לא רואים את מה שיכול לצוץ בדיוק הפעם...

מה עשו הגוים עם העניין הזה? פנו לכביש עוקף הטבע. גם הם חשו וידעו שיש משהו על טבעי שמניע את הכל, והם ניסו לאחוז בו, לשים את היד על הבלתי נודע, לתפוס שליטה על התחום שמתיר אותנו חסרי אונים מולו. הבעיה, שהם השתמשו בטומאה לשם כך. גם עמדת הנפש המנסה לשלוט, לא כל כך טובה. ואם זה לא מספיק, התודעה שנמצאת ברקע היא של מאבק מתמיד עם המנהל.

לנו ה' נתן נביא. קשר קדוש עם מי שמנהיג את הטבע, ובניגוד לדרך הראשונה, השתלטנית, הפניה לנביא נעשית מתוך ענווה. גם הנביא כפוף לבורא, שאחרי הכל הוא המנהל פה.

וכשאין נביא? התורה אומרת להיות תמימים. אפשר להבין שמדובר בהקטנת ראש: יש עתיד, אבל לא תתעסקו בו. תסתכלו על הרגע הקרוב ולא מעבר. אבל לא זו הכוונה. התורה לא מקטינה את האדם אלא מפתחת ומעצימה אותו. ה' רוצה שנהיה גדולים!

אל תהיה סתם תמים. "תמים תהיה עם ה' אלוקיך". על הרופא אתה סומך ומוסר בידיו האמונות את גופך? אז ודאי שתחת השגחתו של נתון החיים לכל, אתה יכול להיות רגוע.

תמים זה שלם. נטול חסרון בתכונה היסודית של אמונה, אמון וחיבור לה'. תמימות אינה טיפשות. זו חכמה מופלאה שפורצת את תקרת הספקנות האנושית ויודעת בוודאות שאנו בידיו הטובות של הכל יכול. ואם הוא יביא לנו בעתיד דברים לא נעימים, זה רק כדי שיביאו לטוב יותר. ועדיף איתם מאשר בלעדיהם!

מי שמפנים את הידיעה הזו, זוכה למעלה גדולה שמקרינה על חיו: הוא לא מאויים מפני העתיד. הוא רגוע יותר מתינוק בחיק אמו. הוא פועל ומתכוון לקראת הבאות בגבולות ההגיון, בד בבד עם הידיעה שמה שיקרה בסוף נתון בידיו של רואה הכל. והמתיקות של קרבת ה' שהוא זוכה לה על ידי אמונתו, שווה הכל.

שעת סיפור

סיפר הרב אליעזר אלינר, מיקורי ירושלים: כשישב הרב קוק זצ"ל בימי מלחמת העולם הראשונה בשוויץ, היו זמנים שהיה מדוכא מאוד מן הידיעות שנתקבלו על מצב היישוב היהודי בארץ ישראל, והייתה נפשו עגומה עליו. כדי להסיח את דעתו מן הדאגות, הציע לו ר' זלמן פינס יום אחד, לערוך טיול בהרי האלפים והרב נענה לו. נסעו במכונית וירדו במקום ממנו נשקף נוף הרים נהדר, אך הרב שקוע במחשבות ואינו רואה כלל מה שסביבו. עוררו ר' זלמן ואמר: "רבי, ראה נא מה יפים הם ההרים!" זקף הרב את עינו ואמר כמקסי: "כן, כן, ירושלים - הרים סביב לה..."

(וע"פ "מלאכים כבני אדם")

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ רפאל בן פיניה ז"ל
לזכות כל עם ישראל

לכעוס, זה לנסות לשלוט על אחרים כשאתה לא מצליח לשלוט אפילו על עצמך. ומשם הרב נתן שליו שליט"א

מוצאי שב"צ

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com